

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Simony Hájkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. P. J.,** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha, o žalobě proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 12. 1. 2016, č. j. 2014/65826-42/51, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 1. 2. 2017, č. j. 72 Ad 5/2016 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 15. 5. 2014 podal žalobce dle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, žádost o obnovu řízení vedeného u Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“), které bylo skončeno vydáním rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2012/29442-421. Tímto rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 11. 6. 2012, Ministerstvo práce a sociálních věcí zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Olomouci, č. j.: OLA-649/2012-HR ze dne 29. 2. 2012, jímž byl žalobce ode dne 2. 1. 2012 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 1 písm. b) bod 1 a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, za nesplnění oznamovací povinnosti ve lhůtě stanovené § 25 odst. 3 citovaného zákona z důvodu neoznámení výkonu činnosti na základě dohody o provedení práce uzavřené dne 2. 1. 2012 se stavebním bytovým družstvem.

[2] Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. 2014/40500-421/1, žádost žalobce o povolení obnovy zamítlo s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 správního řádu, neboť žalobcem předložené důkazy nelze považovat za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které neexistovaly v průběhu správního řízení, přičemž se vznesenými námitkami žalobce se již správní orgány v původním řízení vypořádaly jako s nedůvodnými, stejně jako Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci a poté i Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 6 Ads 67/2013. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2002, č. j. 6 A 63/2002 - 40, dle něhož pokud účastník řízení určitou vadu uplatnil již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a tuto tvrzenou vadu přezkoumával odvolací správní orgán, který ji neshledal důvodnou či ji shledal nevýznamnou pro meritorní rozhodnutí, obnova řízení není možná. Zároveň bylo zdůrazněno, že žadateli uplynula subjektivní lhůta pro uplatnění jednoho z tvrzených důvodů pro obnovu řízení.

[3] Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. 2014/65826-42/51 (dále také „napadené rozhodnutí“), ministryně práce a sociálních věcí (dále také jen „ministryně“) zamítla rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j.: 2014/40500-421/1, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení obnovy řízení ve věci ukončené pravomocným rozhodnutím správního orgánu I. stupně o odvolání ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2012/29442-421. S důvody nevyhovění žádosti o povolení obnovy se přitom zcela ztotožnila. Odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 6 Ads 67/2013 - 48 v právní věci žalobce, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, ze dne 24. 7. 2013, č. j. 73 Ad 8/2012 - 84, v němž Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl a zdůvodnil, proč byl skutkový stav věci správními orgány zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, se zásadou materiální pravdy, kdy správní orgány rozhodovaly na základě dostatečných podkladů a správně dospěly k jednoznačnému závěru o porušení povinnosti stanovené v § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Jako účelové bylo vyhodnoceno tvrzení stěžovatele o zpětné účinnosti dohody o provedení práce. S ohledem na zjištěný skutkový stav i Nejvyšší správní soud považoval další dokazování za nadbytečné. Ministryně dále uvedla, že vznesené námitky, které již účastník uplatnil, nemohou být posouzeny jako důvody obnovy a nově předložené důkazy nemohou odůvodnit jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování v původním řízení dle § 100 odst. 1 správního řádu. Dle ministryně není možné přistoupit ani na názor účastníka řízení o počátku běhu subjektivní lhůty pro uplatnění důvodů obnovy, jež by měla plynout od okamžiku doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž stručně shrnul řízení před správními orgány, rekapituloval řízení před Krajským soudem v Ostravě – pobočka v Olomouci i před Nejvyšším správním soudem. Uvedl, že je i nadále přesvědčen, že správní orgány nesprávně interpretovaly ustanovení správního řádu o povinnosti seznámit účastníka se spisem a umožnit mu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, čímž byl zkrácen na svých právech.

[5] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci žalobu proti rozhodnutí ministryně ze dne 12. 1. 2016 rozsudkem ze dne 1. 2. 2017, č. j. 72 Ad 5/2016 - 57 zamítl, když neshledal, že by v posuzované věci byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Krajský soud detailně specifikoval zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení, jež musí být naplněny kumulativně. Zároveň konstatoval, že žalobci marně uplynula subjektivní lhůta pro uplatnění jím tvrzených důvodů obnovy, na což poukazovaly i správní orgány ve svých rozhodnutích, které se i nyní uplatněnými námitkami ke zjištění skutkového stavu žalobce již zabývaly v původním řízení a s námitkami se řádně vypořádaly. Krajský soud podrobně zdůvodnil, proč důkazy navržené žalobcem měl za nadbytečné, vzhledem k tomu, že předmětem přezkumu je toliko naplnění podmínek pro nařízení obnovy, nikoliv opětovný přezkum věci samé, jež byl již proveden ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 73 Ad 8/2012.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl citovaný rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou se domáhá jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Po shrnutí skutkového stavu a zopakování námitek uplatněných v žalobě proti rozhodnutí stěžovatel namítal, že krajský soud v nezákonném rozsudku nesprávně posoudil otázku naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení dle § 100 správního řádu. Dle stěžovatele „*krajský soud nepřesně interpretoval a právně hodnotil podstatná tvrzení stěžovatele, jež uváděl v návrhu na povolení obnovy řízení a ve správní žalobě. Vůbec si nepovšimnul, že stěžovatel neuváděl pevný termín, kdy se seznámil s vnitřními poměry v SBD. Stalo se tak po dni 9. 9. 2013, kdy se stal volbou členem představenstva SBD a získal tak, z logiky věci postupně, z titulu této funkce bližší představu a přehled o rozhodovacích a jiných procesech uvnitř SBD.... Soud tento stav zaměnil za pevný termín, od kterého pak odvodil počátek běhu lhůty ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu.*“. Stejně tak dle stěžovatele soud pochybil při věcném hodnocení nahlédnutí do správního spisu, k němuž došlo 12. 11. 2014 u správního orgánu I. stupně, neboť „*obsah, bez zohlednění dalších souvislostí, byl pro stěžovatele zatím bezvýznamný...teprve jejich uvedením do jednoznačné souvislosti s rozhodovacími a jinými procesy uvnitř SBD může vyvstat najevo nová skutečnost.*“ Tvrdil, že po 12. 11. 2014, kdy postupně získal přehled o poměrech ve stavebním bytovém družstvu v souvislosti s obsahem listin, které získal u správního orgánu I. stupně, se dozvěděl o důvodech obnovy, z „*čehož soud mohl odvodit splnění podmínky pro podání návrhu na obnovu řízení*“. Stěžovatel dále namítal, že v řízení před správními orgány byl porušen zákon, „*a to § 52 odst. 1 s. ř. s.*“ S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 A 24/2002 – 34, tvrdil, že dodržel veškeré zákonné podmínky při podání návrhu na povolení obnovy řízení.

[8] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu v tom, že neshledal podmínky pro povolení obnovy řízení, zrekapituloval svá rozhodnutí a odkázal na obsah a závěry přijaté správními orgány, jakož i na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné (§ 102 a násl. s. ř. s.), stěžovatel je osobou s ukončeným vysokoškolským vzděláním v oboru práva (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), přičemž žádná z těchto vad nebyla Nejvyšším správním soudem zjištěna.

[11] Poté Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Obnova řízení (specificky dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, které je v daném případě uplatňováno) je, a to na rozdíl od úpravy tzv. přezkumného řízení dle § 94 správního řádu, určena primárně k nápravě skutkových vad. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74). Jinými slovy obnova řízení je mimořádným způsobem přezkoumání rozhodnutí, který se uplatňuje tehdy, jestliže se po správním řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, zjistí závady ve skutkových zjištěních nebo procesní vady, které měly nebo mohly mít podstatný vliv na již pravomocné rozhodnutí.

[13] Správní řád pak stanoví důvody pro povolení obnovy taxativním způsobem. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí, který je důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74).

[14] Dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými.* Dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu *se řízení obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí, vydaného v řízení, které má být obnoveno.* V obou případech je stanovena další podmínka, podle níž musí být zjištěno, že tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Dle § 100 odst. 2 správního řádu *může účastník řízení podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.* Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Z uvedeného ustanovení je zřejmé,

že uvedený důvod obnovy slouží ke korekci postupu správního orgánu při zjišťování podkladů pro rozhodnutí v původním řízení.

[15] I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem „dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy“ chápat v objektivním smyslu. Za dříve neznámou skutečnost je nutné považovat takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení, kterou však objektivně účastník řízení nemohl znát nebo nemohl uplatnit (viz. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, publ. pod č. 2144/2010 Sb. NSS, dále ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113 či ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017 - 35). Jinými slovy obnova řízení je určena k nápravě skutkových nesprávností, které vyšly najevo po skončení správního řízení. Je tedy třeba posoudit, zda stěžovatelem předložené důkazy splňují kritérium novosti a pokud ano, zda by tyto důkazy mohly vést k odlišnému, pro žadatele o obnovu řízení příznivějšímu, rozhodnutí ve věci.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, dle níž krajský soud nesprávně posoudil existenci skutečnosti odůvodňující povolení obnovy řízení. Je však nutné odlišit skutečnosti, které lze účinně uplatňovat v řízení o povolení obnovy, od těch, které by účastník uplatnil v obnoveném řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 A 24/2002 - 34). V řízení o obnově je proto třeba pouze zkoumat, zda existují důvody pro povolení obnovy řízení, zatímco k důvodům vztahujícím se k rozhodnutí ve věci samé, které by mohly mít význam v obnoveném řízení, přihlížet nelze (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113). Z výše uvedeného vyplývá, že v řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá pouze podmínky její přípustnosti.

[17] Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 15. 9. 2014, č. j. 2014/40500-421/1, jímž zamítl stěžovatelovu žádost o povolení obnovy, detailně poukázal na její obsah, zrekapituloval velmi podrobně celý průběh řízení před správními orgány včetně veškerých námitek a nesouhlasu stěžovatele s odůvodněním a závěry vydaných rozhodnutí, jež však nezpůsobuje jejich nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Správní orgán I. stupně detailně vymezil, z jakých důvodů nebyly podmínky pro povolení obnovy řízení uvedené v § 100 odst. 1 a 2 správního řádu naplněny. Konstatoval, že z návrhu na povolení obnovy nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které stěžovatel, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Správní orgán I. stupně rovněž zdůvodnil, proč tyto skutečnosti nebo navržené důkazy nemohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování správních orgánů. V zamítavém rozhodnutí také řádně posoudil, zda stěžovatelem předložené důkazy splňují kritérium „novosti“ a zhodnotil, zda by mohly vést k odlišnému, pro žadatele o obnovu řízení příznivějšímu, rozhodnutí ve věci, rovněž zdůvodnil marné uplynutí tříměsíční lhůty k podání návrhu na povolení obnovy. Správní orgán I. stupně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dovodil, že pokud žadatel použil argumenty,

jimiž byl odůvodněn návrh na obnovu řízení, již v odvolání proti správnímu rozhodnutí, tedy v odvolání proti rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, které odvolací orgán neshledal důvodnými či je shledal z hlediska meritorního rozhodnutí nevýznamnými, obnova řízení není možná.

[18] Krajský soud při svém rozhodování nepochybil, pokud nezkoumal správnost právního posouzení provedeného v původním řízení, ale pouze to, zda by bylo možné dojít k jinému výsledku, kdyby bylo stejné právní posouzení aplikováno na skutkový stav obohacený o dříve neznámou skutečnost tvrzenou stěžovatelem. Jeho postup byl zcela v souladu s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu za situace, kdy zároveň zcela správně zkoumal kumulativní naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení.

[19] Přesto však stěžovatel dovodil z postupu krajského soudu porušení svých základních práv, což vyplývá z jeho námitek, které však mají původ v nesprávném pochopení institutu obnovy řízení. Nejvyšší správní soud nicméně neshledal, že by do práv stěžovatele bylo nepřípustně zasaženo. Stěžovatel totiž při specifikaci svých námitek nebere v potaz, že pro danou věc je irelevantní vznik dvou právních vztahů se stavebním bytovým družstvem, a relevantní je pouze skutečnost, že byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání pro výkon činnosti na základě dohody o provedení práce, přičemž započetí této činnosti úřadu práce neoznámil v zákonné lhůtě. Nic na tom nemění skutečnost, že se jedná o pracovněprávní vztah vzniklý v souvislosti se zvolením stěžovatele do funkce předsedy samosprávy tohoto družstva.

[20] Stěžovatel je přesvědčen, že jsou dány důvody pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle jeho názoru totiž vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které sice existovaly již v době původního rozhodnutí, avšak mu nebyly známy, a na jejichž základě se provedené důkazy jeví jako nepravdivé. Předložené a navržené důkazy měly zvrátit závěr klíčový pro rozhodnutí ve správním řízení, v němž byl stěžovatel sankčně vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání za nesplnění oznamovací povinnosti vůči úřadu práce v zákonné lhůtě podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, ač vykonával placenou činnost na základě dohody o provedení práce ze dne 2. 1. 2012 pro stavební bytové družstvo. Navržené důkazy měly prokázat, kdy a jakým způsobem byla skutečně uzavřena dohoda o provedení práce, kdy byla stěžovateli doručena a zda byla dodržena zákonná lhůta. Nutno podotknout, že zpětná účinnost dohody o provedení práce nebyla stěžovatelem tvrzena v původním správním řízení, touto námitkou se zabýval až krajský a poté Nejvyšší správní soud, jenž ji vyhodnotil jako účelovou s ohledem na záznam o jednání z 13. 2. 2012. Nejedná se tudíž o skutečnosti podřaditelné pod § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť v předcházejícím řízení byla jejich existence uplatněna.

[21] Nejprve tedy bylo třeba posoudit, zda stěžovatelem předložené či navržené důkazy splňují kritérium „novosti“ a pokud ano, zhodnotit, zda by tyto důkazy mohly vést k odlišnému, pro žadatele příznivějšímu, rozhodnutí ve věci, to vše v případě, byl-li by návrh na povolení obnovy řízení podán v zákonné tříměsíční lhůtě. Krajský soud v napadeném rozhodnutí své závěry ve vztahu k těmto požadavkům řádně odůvodnil, s jeho závěry se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Stěžovatel totiž v podstatě brojí proti právnímu posouzení věci v původním řízení a nepředkládá žádné nové důkazy, které

vyšly najevo po právní moci rozhodnutí a mohly by vést k příznivějšímu rozhodnutí pro stěžovatele. Pokud krajský soud vyhodnotil navržené důkazy jako nadbytečné, postupoval správně, stejně jako při vyhodnocení zmeškání tříměsíční subjektivní lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení, neboť její počátek vždy určuje skutečnost, jež byla v každém konkrétním případě specifikována. Doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 6 Ads 67/2013 - 48 stěžovateli dne 28. 4. 2014, jímž byla jeho kasační stížnost zamítnuta, není v zákonem stanovených taxativních důvodech pro povolení obnovy uvedeno. Nutno tedy uzavřít, že krajský soud správně při zohlednění zákonných hledisek posoudil nesplnění podmínek pro povolení obnovy řízení.

[22] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, v níž poukazoval na vady správního řízení při provádění dokazování mající za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť s touto námitkou se již rovněž vypořádal Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 3. 4. 2014, v němž konstatoval, že správní orgány při dostatečně zjištěném skutkovém stavu vycházely z podkladů, které jim předložil sám stěžovatel, nikoli z podkladů, které byly založeny do správního spisu po výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí.

[23] Namítal-li stěžovatel, že splnil při podání návrhu na obnovu řízení všechny zákonné podmínky s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 A 24/2002 - 34, nelze se s ním rovněž ztotožnit. Toto rozhodnutí naopak potvrzuje závěry krajského soudu i výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť je z něj zřejmé, že obnovu řízení lze povolit pouze tehdy, vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které účastník v původním řízení neznal nebo je bez své viny nemohl uplatnit a jež mu jsou ku prospěchu.

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry správních orgánů i krajského soudu, že stěžovatelem předložené důkazy pouze napadají způsob předchozího hodnocení důkazů, nicméně nepředstavují nové důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, které by odůvodňovaly jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního správního řízení, tedy jiné rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Nesouhlas stěžovatele s právním posouzením skutkového stavu správními orgány v původním řízení není důvodem obnovy řízení, stejně jako opakované námitky stěžovatele, s nimiž se jak správní orgány, tak i soudy, již podrobně vypořádaly. I když pro povolení obnovy by byly dostatečné i důvodné pochybnosti o správnosti skutkových závěrů zjištěných správním orgánem v původním řízení, v nyní posuzovaném případě stěžovatelem předložené důkazy žádné konkrétní pochybnosti ohledně skutkového stavu relevantního pro rozhodnutí v původním správním řízení nevyvolaly.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnost

[25] Nejvyšší správní soud úvahy krajského soudu považuje za správné a souladné s citovanou judikaturou, přičemž veškeré námitky přednesené v kasační stížnosti má za nezpůsobilé vyvrátit závěry uvedené v napadeném rozsudku.

[26] Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť stěžovatel byl procesně neúspěšný a z obsahu spisu nevyplývá, že by procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly jakékoli náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu